

Aceasta faceți spre amintirea Mea

„Der Herold” 1 Martie 1925

„Căci, Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare”

— 1 Corinteni 5:7

Fără îndoială că este pentru edificarea urmașilor lui Cristos, ca ei serioși și cu respect să fie atenți la exemplul Învățătorului lor divin și să asculte de El în ceea ce privește respectarea simplei și totuși puternicei Comemorări: „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!” Noi suntem siguri că toți care au respectat în mod credincios cuvintele Învățătorului, au fost binecuvântați în omul dinlăuntru. Încă o aniversare al acestui mare eveniment se apropie.

Aniversarea morții Domnului nostru, conform calculului evreiesc, în anul acesta va fi vineri, 8 aprilie. Prin urmare, timpul potrivit pentru serbarea Cinei de amintire a morții Domnului este în aceeași „noapte, în care El a fost vândut” — în noaptea de joi spre vineri, adică în 7 aprilie nu imediat la ora 6, ci mai târziu, ținând seama de timpul pentru anumite pregătiri necesare și pentru discutarea însemnătății simbolurilor, cât și pentru studierea întregului subiect dinnou, acum.

Corespunzător obiceiului, frații se vor aduna la această dată aniversară, pentru a serba marele eveniment, prin care noi am fost răscumpărați de sub condamnare, cât și consacrați noastră de a fi morți cu Cristos; deoarece numai dacă suntem morți cu El vom avea parte și la înviere cu El, la prima înviere, la glorie, onoare și nemurire.

Eliberarea întâilor-născuți

Unul dintre evangheliști ne spune că Domnul nostru le-a spus ucenicilor Săi: „Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de a suferi”. Acestea au fost Paștile din urmă, pe care El le-a sărbătorit după ritul evreesc, deoarece ca evreu El era obligat să le respecte după Lege și întocmai. Noi nu putem ști în mod precis și exact ceasul din ziua a 14-a în care Domnul și cu ucenicii Săi au luat Paștile, totuși presupunem că aceasta a fost aproape de miezul nopții, când Domnul nostru, după ce Paștile au fost mâncate, a instituit noua amintire a morții Sale proprii, Cina Domnului, și aceasta a instituit-o în locul Paștelui din Lege, și a făcut cunoscut acest lucru prin cuvintele Sale: „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. Aceasta a reprezentat pe mielul antitipic, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29) și făcând aceasta — frângând pâinea și bând din rodul viței — a arătat spre moartea Domnului și nu mai mult asupra morții tipului, pentru că antitipul a fost sosit, și în aceeași zi, numai câteva ore mai târziu, El trebuia să fie omorât, răstignit. Domnul nostru a depus astfel bază adâncă și largă pentru noua instituire, pentru biserica Sa, și a despărțit-o de tipul evreesc prin aceea, că credincioșilor Săi s-a arătat pe Sine ca antitip și a explicat însemnătatea mai adâncă în legătură cu aceasta — eliberarea tuturor israeliților, nu din mâinile lui Faraon, ci din mâinile faraonului antitipic, Satan, și eliberarea tuturor întâilor născuți ai poporului lui Dumnezeu din moarte la viață mai abundentă — viață veșnică.

Toți care văd tipul în mod clar, trebuie să recunoască, că acesta nu a putut să dispară până când a venit antitipul, și că antitipul tăierii mielului de paști trebuie să înceapă în ziua aniversării sale, adică în a 14-a zi a lunii Nisan. În acest fel înțelegem și însemnătatea declarației biblice că: „Ei căutau deci să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I venise ceasul” (Ioan 7:30 și 8:20). Toată această afacere Dumnezeu a văzut-o mai dinainte și a stabilit mai dinainte orice lucru care a fost în legătură cu aceasta și tipul a fost indicat în această afacere în mod cu totul precis. Noi nu mai sărbătorim tipul, ci crezând, că jertfa antitipică a Mielului lui Dumnezeu a luat locul tipului, „facem aceasta” în amintirea antitipului pentru că așa zice și apostolul: „căci Hristos, Paștele nostru (Mielul), a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare”. — 1 Cor. 5:7,8.

Prima semnificație a pâinii și a paharului

Oferind pâinea nedospită ucenicilor Săi ca o comemorare, Domnul nostru le-a dat o explicație generală spunând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Înțelesul evident al acestor cuvinte este: Această pâine simbolizează sau reprezintă trupul Meu. În realitate nu acesta a fost trupul Său, deoarece în nici un înțeles al cuvântului trupul Său nu era încă frânt; și în nici un înțeles nu ar fi fost atunci posibil ca cineva de fapt sau în

mod antipic să aibă parte la el, fiindcă jertfa nu a fost încă terminată. Dar imaginea este completă când recunoaștem că pâinea fără aluat a reprezentat trupul Domnului fără de păcat — fiindcă aluatul în lege este un tip al păcatului și pentru că în mod deosebit a fost anunțat, că la timpul acesta el (păcatul) va fi înlăturat. Cu altă ocazie Domnul nostru a dat o lecție care ne interpretează acest simbol. El a zis: „Căci Pâinea lui Dumnezeu este Acela care Se coboară din cer și dă lumii viața ... Eu sunt pâinea vieții.” — Ioan 6:33, 35.

Ca să apreciem cum de putem mânca sau să ne însușim această pâine vie, este necesar ca noi să înțelegem clar ce a fost aceasta. Conform explicației Domnului, pâinea aceasta a fost carnea Sa, pe care El a jertfit-o pentru noi. Ceea ce El a jertfit nu a fost existența Sa preumană ca ființă spirituală, deși El a dezbrăcat această glorie și a depus-o jos, pentru a putea lua natura noastră umană. De aceea Domnul nostru a fost sfânt, nepătat și deosebit de păcătoși și fără nici un fel de contaminare de la părintele Adam, deci El a fost liber de păcat — aceasta a fost acea condiție, care i-a permis să fie Răscumpărătorul lui Adam și a rasei sale, care l-a permis Să-și dea viața ca răscumpărare pentru toți, despre care trebuie să fie dată o mărturie la timpul convenit. Și când noi vedem că aceasta a fost natura umană curată și fără nici o pată a Domnului Isus, pe care El a depus-o în favoarea păcătoșilor și a jertfit-o pentru noi, atunci înțelegem ce este aceasta — ce suntem privilegiați să ne însușim. Chiar ceea ce El a depus pentru noi „mâncăm”, ne însușim nouă, adică: natura Sa umană perfectă a fost dată pentru noi și l-a răscumpărat pe Adam și întregă rasa sa de sub condamnarea morții, pentru a se reîntoarce la perfecțiunea umană și la viață veșnică dacă ei doresc. Sfânta Scriptură ne arată însă că, Dumnezeu ar privi toate păcatele din trecut ca șterse și ne-ar socoti ca pe unii care am avea dreptul să ne întoarcem la perfecțiunea umană, aceasta tot nu ne-ar face perfecți și nici nu ne-ar da dreptul la viață veșnică. Pentru ca neamul omenesc să poată trage un folos din răscumpărarea îndeplinită de Domnul Cristos prin jertfa Sa, este nevoie ca El să vie a doua oară, și atunci, ca un Mijlocitor, Profet, Preot și Rege pentru întreaga lume, să conducă înapoi la desăvârșire și armonie cu Dumnezeu pe toți aceia, care doresc să tragă un folos din privilegiile ce le vor fi oferite atunci.

Îndreptățirea preumbrită

Aceasta este binecuvântarea, pe care Biserica evanghelică o primește în această vârstă prin credință de la Mântuitorul, adică îndreptățirea prin credință, — nu îndreptățirea la o natură spirituală, pe care noi niciodată n-am avut-o și niciodată n-am pierdut-o și pe care Cristos niciodată n-a răscumpărat-o, ci îndreptățirea la natura umană, pe care a avut-o părintele Adam și a pierdut-o, pe care Cristos a răscumpărat-o prin aceea, că și-a dat carnea sau trupul său fără de păcat ca sacrificiul răscumpărării noastre. Împărțirea pâinii, asta înseamnă mai întâi acceptarea îndreptățirii la drepturile și privilegiile omenesti prin credință, obținute prin jertfa Domnului nostru.

De asemenea rodul viței reprezenta viața Domnului nostru, care a dat-o pentru noi — viața Sa umană, ființa Sa, sufletul Său, pe care l-a dat în moarte pentru binele nostru. Și când noi ne însușim aceasta, înseamnă în primul rând acceptarea drepturilor și privilegiilor restatornicirii pe care Domnul ni le-a câștigat cu prețul vieții Sale proprii.

Semnificația mai adâncă

Despre însemnătatea mai departe și mai adâncă a Cinei de amintire, Domnul nostru nu ne-a amintit nimic în mod direct. Fără îndoială că acesta a fost unul din acele lucruri la care El s-a referit prin cuvintele: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucrurile viitoare.” — Ioan 16:12-13.

Spiritul adevărului, vorbind prin apostolul Pavel, explică această a doua și foarte înaltă însemnătate a Cinei de amintire, pentru că el spune scriind Bisericii consacrate: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos?” (1Cor. 10:16) Aceasta înseamnă că ei se împărtășesc cu Cristos ca împreună jertfitori până la moarte, pentru ca să poată fi părtași și la gloria Sa, pe care El a primit-o ca o răsplată pentru credincioșia Sa. „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup”. — 1 Cor. 10:17. Amândouă examinările acestui impresionant ordin sunt importante: Înainte de toate e nevoie să recunoaștem îndreptățirea noastră prin jertfa Domnului. După aceea se cere să ne dăm seama că, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, întreg Cristosul este

un corp compus din multe membre, a cărui cap este Isus, și că această biserică, ca întregă, trebuie să fie frântă, și că fiecare membru al bisericii trebuie să devină o copie a Domnului Isus și să umble în urmele pașilor Săi. Noi facem aceasta „dându-ne viața pentru frați”, așa cum și-a dat Cristos viața Sa pentru toți.

Domnul nostru spune distinct că paharul, rodul viței (nicăieri nu se descrie acest pahar ca vin, deși el poate fi ca atare), reprezintă sângele, adică viață; dar nu o viață păstrată, ci o viață vărsată sau depusă pe altar, o viață sacrificială. El ne spune că aceasta a servit pentru iertarea păcatelor și că toți care vreau să fie ai Săi trebuie să bea din el, că ei trebuie să accepte jertfa Sa și să și-o însușească prin credință. De asemenea nu există o altă cale pe care să se poată ajunge la noua natură, decât aceea de-a primi invitația Domnului, de a bea din paharul Său și a fi frânt cu El ca membri ai aceleiași pâini și a fi înmormântați cu El prin botez în moartea Sa, și astfel să devenim părtași cu El prin învierea la glorie, onoare și nemurire. — Romani 6:3-5, 8, 17.

Celebrarea în Împărăție

Domnul nostru a avut ceva să le spună despre Împărăție. Se pare că la fiecare vorbire a Sa a amintit despre Împărăție. Ca de obicei, așa cu această ocazie El le reamintește acelora, cărora le-a dat deja făgăduința de a fi părtași la Împărăție, dacă vor fi credincioși la ceea ce le-a spus: că El merge să-și primească o împărăție, și că iar va veni ca să-i ia și pe ei la Sine ca părtași în împărăția Sa. Acum însă a mai adăugat, că această Cină de amintire, pe care El a instituit-o, își va avea îndeplinirea în Împărăție. Se poate că este greu a hotărî ce anume a voit Domnul să dea de înțeles prin aceasta; totuși nu se pare a fi nepotrivit, când înțelegem expresia Sa în modul următor, că prin aceasta se ilustrează o bucurie în împărăție, ca rezultat al încercărilor și suferințelor. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit” (Isaia 53:11). El va privi înapoi la încercările și greutatea pe care le-a îndurat însușirea credincioasă față de voința Tatălui și se va bucura, deoarece El va vedea glorioasele rezultate și binecuvântări ale Împărăției, care vor veni la întreaga omenire. Și aceeași bucurie va fi împărtășită de toți ucenicii Săi, care beau din vin: întâi în îndreptățire, apoi în consacrare și care suferă cu El. Lor le este promis că vor domni împreună cu El, și când Împărăția este începută și când lucrarea Împărăției a fost stabilită, privind înapoi, ei ca și El vor preamări drumul pe care Dumnezeu i-a condus, deși acesta a fost o „cale îngustă”, o cale de jertfă, o cale a tăgăduirii de sine.

De aceea să ținem sărbătoarea în bucuria și cu aprecierea cuvenită solemnității ei nu numai cu privire la jertfa Domnului pentru noi, ci și cu privire la legământul nostru de sacrificiu, de a fi morți cu El.

Credința Domnului nostru a rezistat proba tuturor acestor ore de încercare pe care El le-a știut că sunt așa de aproape de timpul arestării și morții Sale. Faptul că El a mulțumit lui Dumnezeu pentru pâinea și paharul acesta, arată o bucurie cunoscută în toate suferințele, care sunt reprezentate prin frângerea pâinii și zdrobirea strugurilor. El a fost deja mulțumit cu toate aranjamentele făcute de Tatăl și a putut să-I mulțumească, deoarece El nu peste mult timp avea să se bucure mult. Asemenea a fost și cântarea înainte de începerea suferințelor, a fost fără îndoială o cântare de laudă, o cântare de mulțumire Tatălui, pentru că misiunea vieții Sale în scurt va fi îndeplinită și că El în tot cursul serviciului său pământesc a fost împărtășit de îndurare destulă pentru fiecare timp de lipsă.

Toți care trăim aproape de orașul New York sau oricine căruia îi convine să vină din localitățile apropiate, va fi primit cu căldură la serviciul Cinei de amintire care va fi ținut în acest an în seara de 7 aprilie, la ora 8, la locul de adunare obișnuit al fraților din Brooklin în salonul Institutului.